

om det Navn, de have, kan den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ikke kave sigtet til Udtalelser af mig; thi jeg har baade i Fjor og i Dag udtalt mig om Ønskeligheden af at naa til en Ordning paa dette Punkt, og jeg erkender ogsaa, at Tiden synes at være kommen dertil. Naar det ærede Medlem bemærkede, at Kultusministeren hverken i Fjor eller i Aar har ment, at Sagen vedkom ham, skal jeg dog bringe i Erindring, at i Fjor var Kultusministeren, hvorpaa jeg udtrykkelig gjorde opmærksom, paa Grund af sin Nærværelse andetsteds forhindret i at være til Stede her, og han anmodede mig derfor om at fremsætte nogle Bemærkninger, hvoraf jeg for øvrigt ikke har kunnet spore nogen Virkning i den i Fjor afgivne foreløbige Betænkning. Jeg skal ikke dvæle videre ved Slutningsbemærkningen om Skilsmisse- og Separationsbevillinger, som ere henlagte til Overøvrigheden; thi jeg nævnedes netop disse som Eksempel paa Bevillinger, der gives efter aldeles faste og klare Regler af Overøvrigheden, og hvor der derfor ikke var nogen Grund til — hvad jeg mener gælder om Navnebevillinger — at lade dem være hos en enkelt Autoritet, altsaa hos Justitsministeriet. Naar det ærede Medlem tillagde mig den Indvending mod nærværende Lovforslag, at det skulde være en midlertidig Foranstaltning, men ikke kunde forstaa denne Indvending, da dette Lovforslag jo dog ikke var mere midlertidigt end det foregaaende, har han ikke Ret deri. Det siges jo udtrykkelig i nærværende Lovforslag, at Loven ikke skal vare længere end til Udgangen af 1899, og jeg gjorde netop opmærksom paa, at denne Lov for saa vidt lige som den foregaaende bærer Midlertidighedens Præg, men jeg bemærkede ogsaa, at den ikke i samme Forstand kunde siges at være midlertidig som Lovforslaget i Fjor. Naar man nemlig foreslaar en midlertidig Foranstaltning, er det en Foranstaltning, som har Hensyn til de faktiske Forhold til den givne Tid, og hvis alle, hvem denne Haandsrækning gives, saafremt de faktiske Forhold ellers ere til Stede, ville benytte sig deraf, vil der jo ikke i lange Tider mere blive Tale derom. Men det her forelig-

gende Forslag egner sig i Virkeligheden ikke til at gøres til Genstand for en midlertidig Lov, thi det indeholder almindelige Regler, som forudsætte faktiske Betingelser, der kunne være til Stede til enhver Tid, og som kunne opstaa i Løbet af ganske kort Tid. Vil man have disse Regler, skal man ikke sætte denne Begrænsning til Slutningen af Aaret 1899 paa samme Maade, som Forslaget i Fjor satte Grænsen til Udgangen af 1898, men skal gøre Loven til en endelig Lov. Jeg tror, at dette maa være tilstrækkeligt til at give Forstaaelse af, hvorledes jeg har opfattet Forslaget og med Rette har kunnet sige, at det egentlig ikke, lige saa lidt som den ærede Ordførers Indledningsforedrag, har taget Sigte paa en midlertidig, men i Virkeligheden paa en endelig Foranstaltning. Det ærede Medlem sagde, at det ikke var lykkedes mig at vise, at der var denne Forskel mellem de to Lovforslags § 1 — om det ikke var Udtrykket, saa var det dog Meningen. Det er ret uheldigt; jeg kan ikke udtrykke mig tydeligere. Det forekommer mig temmelig klart, naar Punkt a. sammenlignes med første Membrum i § 1 af forrige Aars Lovforslag, at der er den store indbyrdes Forskel, at det den Gang fordredes, at Fader og Bedstefader skulde have benyttet Navnet, hvilket i de allerfleste Tilfælde vil betyde, at Barn og Barnebarn ogsaa benytte Navnet, hvorimod dette ikke fordres i nærværende Lovforslag, idet det er tilstrækkeligt, at vedkommende er bleven kaldt dermed. Naar en Mand, der hedder Peter Hansen, vil skelnes fra en anden Peter Hansen, antager han maaske, medens man i Købstæderne benytter Benævnelsen junior eller senior eller yngre og yngste, Navnet Torslev, Frederiksborg eller et andet Kendingsnavn, uden at han finder sig foranlediget til at antage dette Navn. Det er for ham kun en Maade, hvorpaa han kendemærker sig mellem andre Folk, der hedder Peter Hansen. Men flytter han andre Steder hen, hvor han ikke behøver at skelnes fra andre Peter Hansen'er, bruger han atter sit rigtige Navn. Det samme gælder med Hensyn til faste Ejendomme. Det fordredes tidligere, at det skulde være en Ejendom, der havde været i Faders og